

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXVII. Nolite gloriari, & mendaces esse adversus veritatem: non est enim ista sapientia de sursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Jac. 3. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

am damnationis, eoque magis horrendam, quò minus observatam. Quia in unam prolapsi culpam gravem, nesciunt, quò denique sint deportandi. *Nesciunt, ubi corruant.* Putant in ipsa sistendum gradum: sed non est ita: ab unâ transeunt ad aliam, donec pereant. Ita contingit illi, qui in tenebris in fossam incidit, nescit, ubi exitum inveniat.

4. Considera denique hos miseros ne quidem intelligere, quid sit damnari. Et ideo, cum audiunt aliquem inferos comminantem, si talia ignorent, quid illi respondent? si ad inferos ituri sumus, inquirunt, patientia:

solus non ero. Ostultos, Ostultos ecce tenebras! non haberent tantum animi, ut se in Carthusianorum vel Capucinatorum claustris concluderent, etsi soli non essent, sed tor haberent socios Angelos. Echi tamen non formidant sepelire se ipsos in barathro, quale illud est ardentis ignis, scorpionum & serpentum. Si multos ibi habituri sunt socios, tantò pejus est. O solatium plenum rabie! an hoc aliud est quàm habere plures feras, quæ augeant horrorem? heu nimium palam est, nihil ipsos intelligere: *Nesciunt, ubi corruant.*

XXVII.

Nolite gloriari, & mendaces esse adversus veritatem: non est enim ista sapientia de sursum descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Jac. 3. 13.

1. Considera, quâ demum doctrinâ gloriatur illi mundi amatores, qui felicitatem suam in divitijs, voluptatibus, honoribus constituunt. Doctrinâ gloriatur, quæ rectâ opponitur Veritati, hoc est, doctrinâ mendace. Et numquid Christus jam dudum pronunciavit: *Beati pauperes, Beati, qui lugent. Beati, qui persecutionem patiuntur?* Itaque non est hic medium: *Aut Christus fallitur, aut Mundus errat.* At Christus falli nequit, si est Veritas. Necessè igitur est, nimium quantum mundum decipi. Cura, ut penitus infigas animo ejusmodi documentum, tibi que persuasum habeas, tam veras esse istas Christi sententias modò recensitas, quàm

verum est sanctissimæ Trinitatis mysterium, aut aliud quòdunque ab illo nobis revelatum, quia omnes sententiæ Veritatis æternæ perinde sunt veræ, nec una verior altera esse potest.

2. Considera hanc doctrinam mundi, si sapientia dicenda est, esse sapientiam *Terrenam, animale, diabolicam.* Illa, quæ beatitudinem in divitijs constituit, Terrena est, quia pro fine sibi statuit terræ bona. Quæ beatitudinem in voluptatibus collocat, Animalis est, quia pro fine habet bona corporis. Quæ beatitudinem ponit in honoribus, diabolica est, quia eundem cum Lucifero finem propositum habet, cum illo, inquam, de quo scribitur Job 41. *Ipsè est rex super omnes suos*

Non superbia. Nequit igitur ulla harum vera esse sapientia, quia vera sapientia ultimum finem spectat, qui profectò non est alius, quam DEUS, bonum immensum, infinitum, atque ita ad ejus consecutionem res omnes ceteras ordinat juxta regulas, quas idem ipse DEUS præscribit.

3. Considera, quomodo qualibet istarum sapientia mendax sit. Terrena est mendax, quia promittit reddere beatum ijs opibus, quæ solum naturæ necessitatibus sublevandis inventæ sunt, & quæ proinde nihil boni in se continent, quod rationem finis habere possit, sed medijs tantùm, & medijs quidem non semper certi: dum nonnunquam, *Conservantur divitiæ in malum Domini sui.* Eccl. 5. Animalis est mendax, quia promittit reddere beatum ijs voluptatibus, quæ solum corpus afficiant non spiritum, quæ melior est pars hominis. Perinde si quis allaboret, ut satisfaciat servo non Domino. Diabolica est mendax, quia promittit reddere beatum ijs honoribus, eâ magnitudine & gloriâ, quæ non constituunt sed denotant excellentiam hominis, atque ita sunt mera signa veri boni, quo is fruatur, & sæpe etiam falsâ, à ratione aliena, iniqua. Non sunt illorum instar, quæ proficiuntur à DEO nihil nisi meritum honorante.

4. Considera, è contrariò sapientiam Christi veram esse sapientiam, quia ducit hominem ad consecutionem ultimi finis, in quo vera beatitudo consistit, & quò magis abstrahit à divitijs, à voluptatibus, ab honori-

bus, eò etiam magis removel ab omni impedimento facilè consequendi hunc finem, atque ita propius illi admovel tum per modum meriti in præsentî vitâ, tum per modum mercedis in futurâ. Imò etiam in præsentî vitâ sæpe obtinetur hæc merces saltem inchoata. Et talis illa est, quâ sancti in terrâ fruuntur similes felicissimis arboribus, in quibus non tantùm frondes & flores copiosè progerminant, sed jam incipiunt apparere fructus beatitudinis futurae.

5. Considera, quòd mundi sapientia, quam supra memoravimus, non sit *de sursum descendens*, quia tota aquiri potest studio humano, si tamen eam aquiri necesse est, dum quilibet eam simul cum naturâ suâ corruptâ infert in hunc mundum. E contrario illa Christi *Est de sursum descendens*, quia oportet illam cœlitus infundi, quamquam studium etiam humanum ad illam addiscendam conferre potest, neque fundatur in corruptione sed in reparatione naturæ jam ab ultimo suo fine abstractæ. Et idcirco hæc una est sapientia sublimis, spiritalis, solidissima, quam Christus ipse in terram detulit: *Unigenitus, qui est in sinu Patris, ipse enarravit.* Ille, qui hæctenus solum alijs à se diversis hoc est nuncijs suis linguam solvit, denique in hunc finem solvit propriam: *Et aperiens os suum exorsus est dicere: Beati pauperes, beati qui lugent, beati, qui persecutionem patiuntur.* Viden igitur firmissimum animi decretum, quod facere oportet, nempe generosè repudiandi omnem sapientiam mundi, quæ tantò inferior

inferior est sapientiâ Domini. Si quem invenire desideras, qui illam tibi mirificè confutet, magnum amorem concipe versus S. Joannem Chry-

ostomum, qui unus Sanctorum illam optime confutavit tribus omnino, quibus confutari potest, modis, calamo, verbis, operibus.

XXVIII.

Ibit homo in domum aternitatis sua. Eccl. 12. 9.

1. **C**onsidera domum illam, quam nunc incolis, non esse revera domum tuam. Illa potius diversorium est, quod te hospitem ad tempus recipit, & oppidò breve tempus. Brevis fiet, ut charissimi tui primi sint, qui inde te eiciant, ne illos inficias putore. Domus tua quæ tunc erit: sepulcrum, quod ab ipsis Legibus nomen habet *Perpetui*. Unde mirum non est, quod etiam appelletur *Domus aternitatis*. Per omnem aternitatem inde non exi- bis ad revisendum aliquem in terrâ, ad revisendos populares, ad revisendos parentes, ad revisendum quenquam eorum, sine quibus vitam degere non posse tibi videris. Denique stabit domus illa, tu intus concluderis: *Sepulcrum eorum domus illorum in aeternum.* Pl. 48. 12. Tunc solum egredieris, cum in communi orbis ruinâ etiam ipsa collabatur, quamvis è meliøre matremore illam extrui tibi jusseris, quam sit illud, in quo non unius duntaxat Sancti ossa & reliquias finis quiescere.

2. Considera, quantumcunque verasint, quæ diximus, nihilominus hanc ipsam domum, scilicet sepulcrum, domum esse impropriam. Non est tua vera domus aternitatis. Non enim tu intus eris, qui eò vadis,

sed cadaver eum: quin nec istud eò vadet, sed efferetur. Cum tamen hîc dicatur: *Ibit homo in domum aternitatis sua*. Itaque tua vera domus aternitatis erit vel paradifus, vel infernus. Aha non invenitur. Verùm ô quàm diversæ sunt hæc domus! an tu dicere mihi possis, quamam te expectet: faxit DEUS, ut non causam habeas respondendi: *Infernus domus mea est.* Job 17. 13.

3. Considera saltem in arbitrio tuo nunc quidem esse, quam eligas. Ideo dicitur: *Ibit homo*, quia quis eò vadit, quò vult. DEUS non te cogit: *Ecce doceo vobis viam vite & viam mortis.* Jer. 21. An igitur adeò delirabis, ut potius ad infernum eas, quam ad paradifum? Utrinam non ita sit, quantum agis, ut damneris, quantum laboras, quantum toleras? sufficeret interdum ad cælum comparandum dimidium laborum, quos sustines ad obtinendum infernum. Nonne verum est, multoties illum ante tuos oculos hiare, te verò, ut illi tuo furori litare possis, illi ambitioni, illi avaritiæ, illi libidini, in ejus fauces stulte te conjicere, uti mustela in os bufonis? *DEUS mortem non fecit: impij autem manibus & verbis accerserunt illam*, ait Divinus Scriptor, Sap. 1. 18. Ecce, quis